

Η ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΑΙΤΙΑ

Πολλοί κατά τό παρελθόν εἶχαν πιστέψει πώς ἡ πτώση τοῦ ὑλιστικοῦ καθεστῶτος στήν Ἀνατολική Εὐρώπη θά τερμάτιζε τόν ψυχρό πόλεμο, καί θά ἔφερνε τήν εἰρήνη στούς λαούς. Ἀλλά τά γεγονότα τούς διέψευσαν. Ὅχι μόνο δέν ἦρθε ἡ πολυπόθητη εἰρήνη, ὄχι μόνο δέν ἔπαυσαν οἱ πόλεμοι καί ἡ φτώχεια, ἀλλά νέες ἐστίες πολέμου ἀνέκυψαν. Ἡ φτώχεια καί ἡ ἀνεργία αὐξήθηκαν, καί ὁ φόβος τῆς τρομοκρατίας ἔγινε μόνιμος.

Γεννᾶται τό ἐρώτημα: πού βρίσκεται ἡ αἰτία γιά ὅλα αὐτά πού συμβαίνουν σήμερα; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπαντᾷ στό ἐρώτημά μας: «ὅ,τι ἂν σπείρη ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο θά θερίση». Νόμος ἀπαράβατος, σπορά καί θερισμός. Δέν μπορούμε νά σπέρνουμε ἀγκάθια καί νά θέλουμε νά θερίσουμε τριαντάφυλλα.

Αὐτό συνέβη στήν ἐποχή μας. Θελήσαμε νά ἀπομακρύνουμε τό Θεό ἀπ' τή ζωή μας, πιστέψαμε πώς μπορούμε μόνοι μας νά κάνουμε τή ζωή μας καλύτερη. Αποβάλαμε κάθε ἠθικό φραγμό, κλείσαμε τ' αὐτιά μας στή φωνή τοῦ Θεοῦ. Κόψαμε τίς ρίζες πού μᾶς συνέδεαν μέ τήν πίστη, μέ τήν ἀγάπη, μέ τό Θεό.

Τό σύνθημα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι: «φάγωμεν, πίωμεν, αὐριον γάρ ἀποθνήσκομεν». Θεοποιήσαμε τό χρῆμα, τό σέξ. Μᾶς κατέχει ἡ ἀλαζονία, ὁ ἐγωϊσμός. Αποβάλαμε σάν ἔθνος, σάν λαός, τίς μεγάλες ἀξίες πού κληρονομήσαμε καί προσαρμόσαμε τό λαό μας, τή ζωή μας, σέ ξένα πρότυπα, πού ὀδηγοῦν τόν ἄνθρωπο σέ κτηνώδη κατάσταση.

Κατηγορούμε τούς νέους για τὰ παραστρατήματά τους, αλλά ήθικοί αὐτουργοί εἴμαστε ἑμεῖς οἱ μεγάλοι, γονεῖς, καθηγητές, ἐπιστήμονες, πολιτικοί. Ἐμεῖς τούς διαμορφώσαμε, ἑμεῖς τούς διαπλάσαμε, ἑμεῖς τούς καταδικάσαμε σέ ἕναν ἀργό θάνατο. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα, τήν ζοῦμε, τήν ἀπολαμβάνουμε.

Μιά λύση ὑπάρχει στό δράμα αὐτό πού διέρχεται σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα. Τή λύση μᾶς τήν δίνει ὁ Κύριος λέγοντας: «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ἐπιστροφή καί πάλι στό Θεό, ἐπιστροφή στίς ρίζες μας. Ἄν προσέξουμε τή φωνή τοῦ Θεοῦ, καί ἂν ταπεινώσουμε τόν ἑαυτό μας, ἀναγνωρίζοντας ὅτι μόνο κοντά στό Θεό μπορούμε νά ζήσουμε εὐτυχισμένοι καί πάρουμε τήν ἀπόφαση τῆς ἐπιστροφῆς, τότε τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Τό ὑπόσχεται ὁ Ἰδιος: «καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Πάρε τήν ἀπόφαση νά τόν γνωρίσεις, νά τόν πιστέψεις, νά τόν ζήσεις. Κάνε τό πρῶτο σου βῆμα, μέ μιά εἰλικρινή μετάνοια καί ἐξομολόγηση στόν πνευματικό σου. Μόνο ὁ Χριστός μπορεῖ νά γεμίσει τό κενό τῆς ψυχῆς σου. Αὐτός μπορεῖ νά σέ ἀνακαινίσει, νά σέ κάνει νέο κτίσμα, «καινήν κτίσιν». Καί τότε ὅλα θά ἀλλάξουν, ἡ καρδιά σου θά γίνει οὐρανός.

Π.Π.